

VII. kötet.

Budapest, 1892. augusztus 21-én.

34. szám.

Eltérő vélemények.

A házasság fény- és árnyoldalairól folyt a beszéd egy női társaságban.

— Bizony mégis csak jó a vén fa árnyékában pihenni! — véli egy újdonsült menyecske.

— Már én csak jobban szeretem a fiatal fát, inkább napernyőt tartok a hiányzó lombok helyett, — vág szavába egy nagyreményű bakfis.

Ezek a mai koldusok.

Egy úr elhalad a templom előtt, hol több koldus álldogál, kiknek egyike így könyörög hozzá:

- Könyörüljön, uram!
- Nincs nálam aprópénz. Majd máskor.
- Ha tetszik, hitelezek.

Tulhajtott gyász.

Valaki találkozik az utcán Bárgyúfyval, a ki fekete szemüveget visel.

- Ejnye, hát neked fáj a szemed?
- Nem, — gyászolok.

A tarcsai kovács.

Messze földön nem volt okosabb ember a tarcsai kovácsnál, különösen a mi az asszonnyal való bánásmódot illeti; mentek is hozzá sokan részint panaszra, részint tanácsért. Felkereste a többek közt a szomszédja is egyszer, a mikor is a következő párbeszéd folyt le köztük:

- Szomszéd, megütöttem az asszonyt!
- Jól tette kend, szomszéd, meg kell ütni az asszonyt, mert hiszen ő arra való.
- De úgy megütöttem ám, hogy azóta nem szól.

— No már az nem helyes, mert, mint mondtam, meg kell ütni az asszonyt, mert hiszen ő arra való; de úgy megütni, hogy az ember rabságot szenvedjen érte, no arra már nem érdemes.

B. vármegye felső vidékén, egyik tiszta ruthén lakosoktól lakott községben valóságos despotaként szerepelt Hirhácsek Mihály, görög katolikus lelkipásztor. Az egész környéken nem ismert ő nagyobb urat magánál s nem parancsolt neki sem püspök, sem főszolgabíró, mivelhogy egyiknek sem volt kedve megjelenni ezen az emberi művelődéstől mélyen elzárt helyen, hol a föld hepe-hupás s alig termi meg a zabot, melyből a szegény orosz pogácsának is csak erősen felesigázott képzelettel nevezhető kenyeret süt magának.

Daczára a föld mostohaságának s a tüszős atyafiak kortól módfelett való elmaradásának, Hirhácsek lelkész szenvedélyesen ragaszkodott e helyhez. Volt pedig elég alkalmat szelidebb alkatu klíma alá vándorolni. A püspök több ízben ajánlott előnyösebb parochiát, de Hirhácsek tisztelendő úr alázatosan megköszönte a kegyet s megüzente, hogy biz ő csak nem mozdul innen. Jó neki itt is.

De miért is hagyta volna ott e helyet, holott ez legjobban megfelelt kedélyhangulatának. Már kora ifjúságától kezdve feltűnően elzárkózott életet élt. Szeretett buvározkodni a könyvekben, különösen a bölcészeti szakot tette kutatás tárgyává. Be akart hatolni az emberi véges értelem előtt lefátyolozott titkaiba az istenségnek. E buvárlatára nagyon alkalmatos hely volt Klopácska, mert bizony itt soha senki sem háborgatta megszokott foglalatosságában. Nején és egyetlen leányán kívül soha sem látott más művelt emberi ábrázatot, mert a tisztelt hallgatók takéssal szórtelenített arca egyebet sem árult el a legmagasabb fokú butaságnál.

A tisztelendő úr hosszas kutatás s e kutatásban nyert illő lesoványodás után végre is oda lyukadt ki bölcselemi elmélkedésével, hogy be kellett látnia, miszerint: «Minden úgy van jól, a hogy van.»

— Vigye a majd megmondom mi ezt az egész bölcseledést! — mordult fel egyik délután, midőn a buddhais-ták tana felett elmélkedve, agyának kerekerei egyszerre oly dágványba kerültek, hogy se té, se tova nem tudott mozdulni. — Minden úgy van jól, a hogy van! Ez lesz ezután életelvem, s felhagyok minden ostoba kutatással.

És e naptól fogva igyekezett magát a szellemiekre áldozott anyagi jólétben minél magasabb fokra emelni fel, a mi nem is volt olyan nehéz. Egyéb sem kellett, hogy szénáját felgyűjtsék minden fizetés nélkül, csak kihirdetni a templomban, hogy «ma ünnep van, dolgozni nem szabad; nekem azonban eljöhettek szénát gyűjteni!» Hogyan hágtatna volna át e parancsot a szegény orosz? Mit tudott ő arról, hogy az a kihirdetett ünnep a kalendáriumból kifelejtődött s csak a pap fejében szülemlett meg? ... Ment az egész község apraja-nagyja villával, boglyázóval, s hirtelenében úgy összekapták a zölden száradt fűvet, akár a parancsolat.

— Hehehe! — nevetett fel ilyenkor a tisztelendő úr. —

Csakugyan nincs igazabb bölcészeti szabály annál, hogy: «Minden úgy van jól, a hogy van!» — Hát vajjon nem jól van-e berendezve a bölc Gondviselőtől, hogy kétlábu szamarak is legyenek a világon, kiknek havonkint kétszer ünnepet hirdethetek s dolgoztathatom őket egyetlen krajczár nélkül? ...

Hát meg aztán a sok beneficium! ... Halottak emléke, husvét ünnepe s más egyéb alkalmatosságok alkalmával halomra hordták a húszkrajczáros buzaczipókat, kitűnő aromájú szilvóriumokat, s tudná a jó ég, mi minden ajándékot a kegyes érzelmű hivek, hogy a remélt menyei üdvösséget papjuk hathatós imája folytán annál biztosabban elérhessék. Minthogy pedig az év nagyrésze bőjti napokul szolgált, melyeken zsirral készült eledelt enni nem volt szabad, a jó orosz megölt disznócskája lábait is sódarostól együtt elvitte a papjának. Ha már ő nem ehetik, legalább a papja egyék helyette!

Igy aztán vig napok következtek a klopácskai görög-katolikus parochiára. Pár év múlva a gazdag férfiak sorában emlegették Hirhácsek Mihály tisztelendő úr nevét s most már a helyet sem igen találták oly visszataszító-nak a főszolgabíró urék. Ki-kinézegettek több ízben Klopácskára s fesztelenül mulattak a pap vendégszerető házában.

A főszolgabíró elbeszélése s eldicsérése után kikaptak aztán oda többen a megyei urak közül. Különösen hűséges látogató lett az ifju állami végrehajtó, kit nem annyira a pap kiváló zamattal bíró borai, hanem inkább a szép papeány egészségtől duzzadó telt orcácskája s csókratermett élvadás ajkai csalogattak oda.

Nem is igen hederített ő a tisztelt kompánia borivásban virtuskodó vitézségére. A mint szerét ejthette, kiosont a társaság közül, hogy az ablak alatt elterülő virágos kert pázsitpamlagán harisnyát kötő szép Ilonkának bemutassa szívbeli hódolatát.

Kopófi Adorján állami végrehajtó ugyan a nyúzásból nyert volt annak idején képesítő okmányt; de bátran kiállíthatták volna azt neki a szerelem tanából is. Úgy tudott az beszélni, hetet-havat összedarálni, a szép leány fejét csábos jövő ragyogó képeivel tele tölteni, hogy Ilonka végre csakugyan belátta, miszerint az apja házában csak olyféle szerepe van, mint a törbe került madárnak, s egy sötét éjen el is szökött Kopófi Adorjással a parochiáról.

Hirhácsek tisztelendő úr, a mikor értesült erről a despotai tekintélyét mélyen lealázó cselekedetről, eleinte azt gondolta, hogy itt a jó alkalom a vett sérelem felett kedvére kikáromolni magát, azután Kopófi Adorjánt előkeríteni s irgalmatlanul elnászpángolni, valamiképen azt a magáról módfelett elfeledkezett leányt is; de hirtelen eszébe jutott hosszas bölcseledés után kisütött elve; felhagyott minden emberölési szándékkal s felesége sürgető kérelmére az volt felelete:

— Fel se vedd, feleség! Minden úgy van jól, a hogy van!

Nem is forgatta ki ez intermezzo megszokott életmódjából. Ivott folyvást, rendületlenül az egybegyült vendégekkel.

Kevéssel ezután már kísértő lépett a felállított bölcséleti elv ellen glédába a falusi rüpok bíró személyében. A tisztos érzelmű orosz egyik fia ugyanis sokáig katonaszkodott az Alföldön s ott nem csak a magyar nyelvvel ismerkedett meg, hanem azt is megtudta, hogy kalendárium is van a világon, melyben az ünnepek veres betűkkel ékes sorrendben meg vannak jelölve. Vitt is magával egy ily nagyértékű könyvet hegyes hazájába, s midőn a pap ünnepet hirdetett, tudományos képet vágva nézegett utána, hogy miféle ünnep is az voltaképen? Van eféle «szent heverd el» napja a szegény oroszoknak annyi, hogy szerit-számát se tudja.

Egy pénteki napon ismét ünnepet hirdetett a pap. A búzáját szerette volna felmeretni a hombárból, hogy a jelentkező kaftános zsidónak eladja. A fent tisztelt katonaviselt orosz azonban utána nézett a kalendáriumban s méltó megütközésére nyomát sem találta e napon veres betűnek.

— Hallja kend! — szólította meg apját, — kend is, meg az egész falu is nagy szamarak.

— Pán boha! Mit beszélsz? — ugrott fel a tüzőjére büszke bíró.

— No mert hogy nincs ma ünnepnek hire sem, osztán kendtek mégis ünnepelnek.

— Nincsen te?... Már mégis te vagy a szamar. Hászén a főtisztelendő úr kihirdette!

— Mán ha hirdette is, de ma nincs ünnep. Rászedte kendteket a pap, hogy dolgoztassa, mint a marhákat.

A felvidéki orosz nagyon türelmes nép, de ha egyszer flegmájából kivették, vérengző vadállattá lesz.

Érthető hát a pap méltó meglepetése, midőn a remélt hombármerő munkások helyett, a fia által felvilágosított bíró vezetése alatt lakása felé hömpölygő népart vett észre, mely érthetően hallatá a tisztességtelen szidalom hangjait.

Kiment eléjük a gangra s megkérde a baj okát. Kérdésére a bíró katonaviselt fia állt elő s vad hangon mondá:

— Mán hát mi marhák vonánk, vagy mi, hogy akkor is ünnepeljünk, mikor hire sincs ünnepnek?... Ma nincs ünnep, hát miért hirdette ki a főtisztelendő úr?

E lázadó szavakra szörnyű méreg futotta el Hirhácsek tisztelendő urat, s eszébe jutott, hogy legokosabb lesz ezt a megszokott rend ellen fellázadó zsiroszaju anarchistát a többiek előtt fényes bizonyosságul szolgáló példaul kegyetlenül megtépázni. Már-már hajlandó is volt végrehajtani e tervet, midőn bölcséleti elve ismét eszébe ötlött.

— Megengedjete, hiveim, mondá kenetteljes hangon. Isten nem lehelt belénk véghetetlen tökéletességet, minél fogva gyakran tévedünk jóakaratu igyekezetünkben.

Igazsága van beszélő hivemnek. Menjete haza és fogjatek dolgaitokhoz. Nincs ünnep!

Mikor a néptömeg eloszlott, bement szobájába s levétvén magát a diványra, jóleső érzelemmel mondá:

— Minden úgy van jól, a hogy van!

Felesleges mondanunk, hogy a főtisztelendő asszony, már t. i. a Hirhácsek tisztelendő úr hűséges hitvese, épen nem volt megelégedve a férje által megállapított bölcsészeti elvvel. Már hogyan is tarthatná ezt jónak, habár úgy van is, hogy leánya egy m. kir. állami végrehajtóval minden szó nélkül elszökjék; meg hogy a marha orosz tüzös derekát a művelődés felé billentse s kalendáriumot tartson, hogy papjának eddig szentirásként szentnek tartott parancsolatját kijátszhassa. Dehogy is van jól úgy, a hogy van!

Hanem hát hasztalan kapacitálta férjét elve feladására s a végrehajzás felkeresésére. Hirhácsek csökönyös természet volt; de meg sértette volna is férfiúi büszkeségét, ha elvét, melyért élete javarészét feláldozta, pusztaszonyi szeszélyre feladja. Annál erősebben és hathatós érvekkel támogatottabban kiáltá:

— Hasztalan beszélsz nekem! Minden úgy van jól, a hogy van!

— Add, uram, hogy kiabránduljon szerencsétlen rögeszméjéből ez az ember! — fordult a főtisztelendő asszony a seregek urához.

Elérkezett szent Mihály estvéje, melyet a klopácskai parochián nagy fényvel szoktak megülni. Jöttek is vendégek annyian, hogy szinte hemzsegett tőlük a nagy szoba. A főtisztelendő asszony kitűnő szakácsnő hirében állott. Nem is hazudtolta meg magát most sem. Oly vacsorát készített a vendég uraknak, hogy bizony még a főszolgabíró úr is csettintett a nyelvvel tőle, pedig hát neki volt már elégszer alkalma végig enni egy-egy főispáni díszebédet.

Vacsora után a női vendégek külön szobába vonultak s a férfi-kompaniánál kezdetét vette a fesztelen borivás, melynek rendezésében kiváló ügyességgel tudott a pap eljárni.

Gyengéje volt az öregnek, hogy előbb a rossz borait hordatta fel a kántorral, a kit erre az alkalomra egy-egy használatból kikerült esizmával prezentelt meg, hogy a tisztos társaság előtt illendően megjelenhessék. Mikor aztán a vendégsereg a késnyitó bortól kellően berugdosott, akkor édes mosolygások között hozta elő legjobb borait. Ilyenkor maga ment le a pinczébe, nehogy az «enyim-tiedről» csekély fogalommal bíró kántor megdézsmálja az üvegbe lehúzott bort.

Tudták már a vendégek az öreg úrnak ezt a szokását. A főszolgabíró például többször felszólalt ez eljárás ellen, de a főtisztelendő úr rendesen azzal felelt vissza: «Minden úgy van jól, a hogy van!» — Nehogy tehát e szent alkalommal is ezt a bélrontó italt nyelje velük, hirtelenben kitalált valamit. Felállott a székről s készülődni kezdett.

— Hová, hová? — kiáltott az öreg pap.

— Megyek hazafelé. Sürgős teendő vár reám, — felelt a szolgabíró.

— De már addig csak nem megy, míg egy kis jó bort nem kóstol!... Van még odalenn a pinczében egy pár flaskóval. Azonnal felhozom.

Gyertyát kerített s a vendégek mosolygása mellett ment le a pinczébe, hol a két flaskót hóna alá vette s a gyertyát kezeiben tartva haladt vissza az ajtóig. Miután azonban mind a két hóna alatt egy-egy flaskó bor foglalt helyet, nem tudta az ajtót kinyitni. Kopogtatott tehát, mely kopogtatásra a közelben ülő kántor hirtelen felugrott, hogy kinyissa az ajtót, de míg oda ért volna, kívülről a cseléd már felnyitotta, s a szeles éneklőmadár az ajtó helyett a belépő főnökkel ütközött össze, még pedig oly szerencsétlenül, hogy az egyik flaskó bort szerencsésen kiütötte a hóna alul.

— Per amorem Dei! — jajdult fel az öreg e szörnyű csapás láttára, s szörnyű zavarában összezsápta kezeit,

minélfogva a másik flaskó is követte széttört társa példáját s hangos esörrenéssel földre hullott.

Szörnyű méregbe jött az öreg. Felette sajnálta a padló áldozatává lett jó italt.

— Csillapuljon tisztelendő úr! — vigasztalá a főszolgabíró. — Hiszen épen a tisztelendő úr tartja, hogy «minden úgy van jól, a hogy van!»

— Vigyen az ördög minden bölcsészetet! — kiáltott az öreg. — A leányomat elszöktették, bele nyugodtam; kihirdetett ünnepet vissza kellett vonnom, hogy nem ünnep, ez sem háborított meg; de hogy a drága boromat a padló igya meg helyettem, már arra csakugyan azt mondom, hogy hiába van minden jól, ez nem jól van úgy, a hogy van!

— Ejh, hagyja! Hát nem tudja tisztelendő úr, hogy minden sza-

bály alul van kivétel? — évődött a főszolgabíró.

Nem hitt többé az öreg semmiféle bölcsészeti elvet s felesége méltó örömeire nemsokára a leányát is haza szerkesztette Kopófitól s férjhez adta máshoz, mert «nem jól volt úgy, a hogy volt!»

Szini Péter.

Jogi vizsgán.

Tanár. Nem szégyelli magát, hogy egyetlen kérdésemre sem tudott felelni, és egy félóra óta ki sem nyitotta a száját?

Jogász. Kérem, azért vagyok joghallgató.

Képes beszéd.

Előre kell bocsátanom, hogy a héberben «jékhesz» az uraság, «dálesz» a szegénység fogalmát jelenti. Garbolczon lakott egy zsidó, a ki sehogy sem tudott zöldágra vergődni. Elhatározta tehát, hogy átköltözik a szomszéd Hódosra. Azt mondja a szomszédjának:

— Már csak vigyen el engem János gazda, mert itt sehogysem boldogulok. A «jékhesz» messzire kerül a házamat, a «dálesz» pedig az ajtó megett áll.

Elköltözött tehát. Egy év múlva találkozik vele János gazda. Árván nézett ki szegény zsidó nagyon.

— No, Lajbis, hogy megy az üzlet?

— Hagyja el, János gazda! Míg magoknál laktam, a «dálesz» csak az ajtó megett állott, hanem most már a tükör alatt ül.

Aquarium-bolt előtt.

Filozopter. Nézd, milyen szép aranyhalacska! Mihelyt pénzem lesz, veszek magamnak egy párt.

Jogász. Ugyan minek volna az egy filozopternek? Még megsütnéd őket vacsorára.

Az üzlet mindenek előtt.

Egy kereskedelmi utazó nagyban kínálgatja portékáit egy kisasszonynak, a ki a III-dik emeleten lakik. Egyszerre azonban az utazó órájára tekint s aztán ijedten így kiált fel:

— Tíz percz múlva két óra! Az Istenre kérem nagysádat, dobasson le azonnal a lépcsőkön.

A kisasszony csak elbámul ezen a furcsa kérésen.

— Ugyan mi jut az eszébe? Csak nem leszek olyan goromba!

— De az nem gorombaság, sőt nagy szolgálatot tesz nekem a kisasszony velem, mert a kétórai vonattal indulnom kell, annyi időm pedig nincs, hogy lemenjek s a kellő időre a vasúthoz érjek, de ha a kisasszony ledobtat, akkor egy percz alatt lent leszek.

«Ez a táj valóban elragadó.»

«Hadd lám, mit festettél?»

«Még egy-két vonás és készen vagyok.»

«Éppen most fejeztem be ezt a tájképet.»

«Ah, isten hozott, kedves barátom!»

«Tájkép? Hiszen ez nem tájkép, hanem a te arczképed!»

Nem várt felelet.

Egy vidéki táncmulatság alkalmával a szünidő alatt néhány jókedvű

Ismertető jel.

— Itt volt az orvos urnál ma egy beteges kinézésű öreg ember? — kérdi egy úr az orvos szolgájától.
 — Mit tudom én, kit ért maga! — szól az vissza mogorván. — Volt itt ma vagy tiz beteges kinézésű öreg ember.
 — De arról megismerhette volna, hogy néma.

Kölcsönös félreértés.

Egy Szép nevű kereskedőnek mutogatja szövetmintáit egy vigécz.

Vigécz. Látja N. úr, ez a legújabb minta.

Szép. Szép, kérem, Szép!

Vigécz. Ez oly finom szövet, a mi még az ön raktárában nem volt, N. úr.

Szép. Szép, kérem, Szép!

Vigécz (bosszankodva). De kérem, N. úr, ne mondja mindig, hogy szép, mondja, hogy csunya, csak vegyen már valamit!

Szép (dühösen). Miért akar az úr engem Csunyanak nevezni, holott az én becsületes nevem Szép? — s azzal faképnél hagyta a bámuló vigéczet.

Megfejtés.

— Ej, ügyvéd úr, ön ügyvédbajtár korában meglehetősen sovány volt, most meg, mióta ügyvéd, tisztességes hasat eresztett.

— Az, kedves barátom, nagyon természetes dolog. Ide vannak temetve klienseimnek a titkai.

fiatal ember füttyörészni kezdett. Egy garde-des-dames megütődött rajta s megszólított egy rendezőt:

— Mondja csak, kérem, szabad itt füttyölni?

— Oh, csak tessék, nagysád!

Névnapi ajándék.

Tudod: nagyon szegény vagyok,
 S mint mások én nem adhatok
 Virágot névnapodra.
 Egy dalt, a mely szivből fakadt,
 A melybe' téged áldalak, —
 Ez mind, mit adhatok ma.

Foglalj hát térdemen helyet,
 Pihentesd keblemen fejed',
 Mig tart a költeményke.
 Ha majd megül az únalom,
 Csak szólj!... Legott félben hagyom
 S jövök jövőre véle.

Ha szived meg nem változik,
 Ha hű maradsz e névnapig,
 Szebbet hozok jutalmul:
 Ölembe' foglalasz majd helyet,
 Vállamra hajtod szép fejed',
 S én — hallgatok dalomrul.

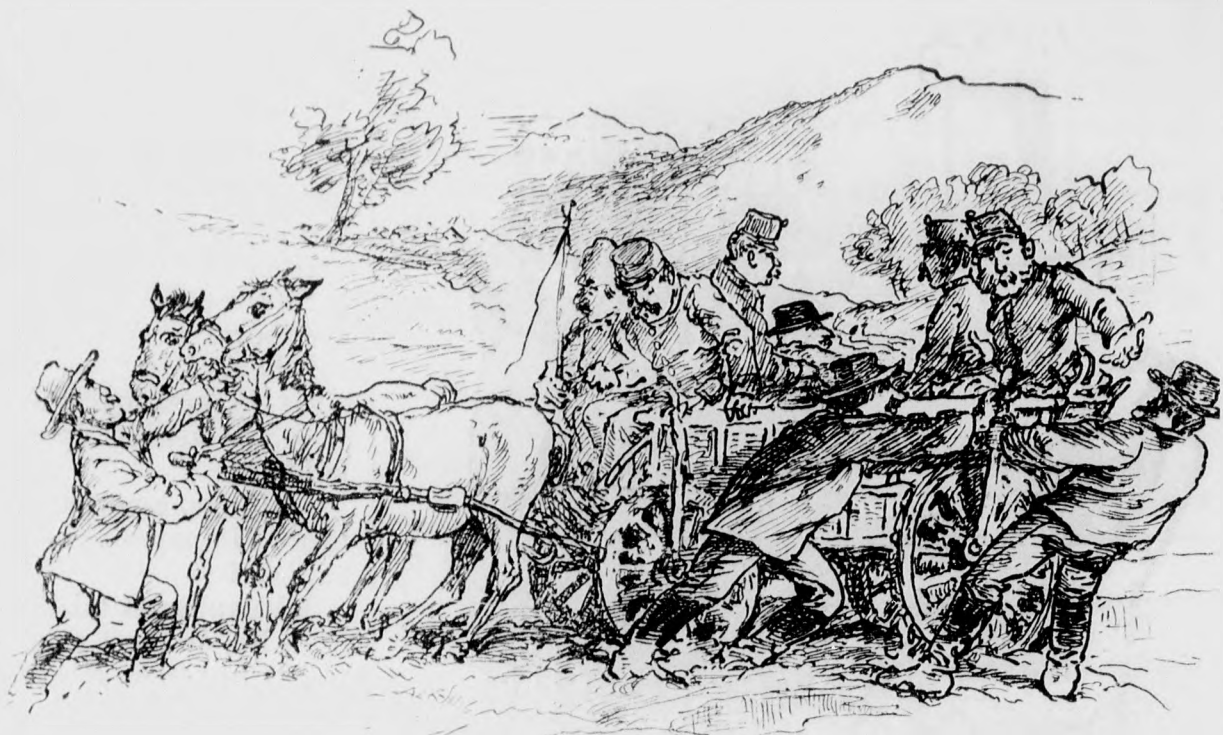
Walesi Bárd.

Tévedés.

Ballagott hazafelé a szász-régeni uton három öreg székely. Ez az út arról nevezetes, hogy ennél nagyobb sarat egész Erdélyben nem találhat az ember. A mint ballagnak, látnak az uton egy szekeret, a mely tengelyen felül a sárban rekedt, s a lovak sehogy se bírják belőle kimozdítani. Az a négy egyenruhát viselő úr, a kik a szekérben ültek, azok meg csak nyugodtan nézték, hogyan veri a kocsis a fakót meg a szürkét. A komék, a kik valamikor szintén voltak katonák egy olyan ezrednél, melynek zöld hajtókái vannak, s minthogy az utasokon is ilyen hajtókát látnak, szó nélkül neki állnak a szekérnek s kitolják a sárból. Ekkor aztán megszólal az egyik lófő.

— Jó szívvel tettük a tiszt uraknak.
— Köszönjük, — felel vissza a szekérben ülők egyike,
— de mi nem vagyunk tiszték, hanem finánczok.

Nagyot néz erre a három székely.
— No, ha nem tiszték, tudjuk, hogy mi a becsület!
És szépen visszatolták a szekeret a sárba.

Gyöngéd férj.

Nő. Kéthavi házasságunk után már is meggyőződtem róla, hogy nem szeretsz. Hiába is tagadnád, ostobább nőt kellett volna nőül venned, a ki elhigyje, hogy még most is szeretsz!

Férj. Nem találtam ostobábbat.

Ellenmondás.

— Most te hallgass, most én vagyok a nap hőse!
— No jó, de megmutatom, hogy az éjszaka majd a korcsmában én leszek — a nap hőse!

Szivar és pipa.

A gazdag henyél pamlagán,
Drága szivar a fogán.
Hajh, de sáppad, rútul néz ki,
Rosszul esik rája nézni,
Megszánná őt a pogány.

Szegény ember pipájával
Rettentő dolgot mivel.
Tízszor rá gyújt egy töltésre;
Ámde friss a kinézése,
Nem cserélne senkivel.

Imre.

Próbaszavalás.

Egy színész a színház-igazgatónál, a ki őt szerződtetni akarta próbaszavalást tartott. Fűlszaggató hangjával imígy kezdé a próbát:

— «Lenni, vagy nem lenni, ez a kérdések kérdése!»

— Megálljon, megálljon! — szakítá félbe az igazgató. — Nem lenni, nem lenni! E mellett maradjunk, mert színészeim közt nincs hely az ön számára.

Gonosz nyelv.

— Hallottad, hogy Béla megnősült ?

— Ah! annak igazán örülök!

Némi gondolkodás után azonban hozzá teszi:

— Különben minek örülnék rajta, hiszen soha sem vétett nekem semmit!

A nyomoruság humora.

Megjött a bányaszámvevőségi tisztek fizetésjavítása pontosan augusztus hó 1-jére. Előlépett több tiszt. Az erdőszámvevőségié az azonban késett. Nagy volt e miatt az öröm az előbb nevezettek, annál nagyobb a lehangoltság az utóbbiak között. Sőt az egyik erdőtiszt gyomrához kap e szomorú hír hallatára és az előtte három nappal evett ugorkától oly kólikát kap, hogy tántorogva megy haza, mire társainak egyike megjegyzi:

— Bizony, ha ezt az illetékes körök látnák, lehetetlen, hogy elő nem léptetnék, belátva, hogy ebbe a *hálni járó lélek fölemelt bért* követel.

A jóslat.

Épen a kis papnál beszélget Mándy, a kifogyhatatlan humoru tanító, midőn az egyház látogató küldöttség elhalad az ablak alatt. Ezzel egyidejűleg, elég hevesen és hangosan így szól:

— Tudtam... mondtam...

— De mit?!

— A reggel, mihelyest felkeltem, mondom a feleségemnek: «Meglásd asszony, még ma itt lesz a vizitáció, mert az éjjel azt álmodtam, hogy két szamar itt legelt a czinteremben.»

Persze, ha csak süketek nem voltak a vizitátor urak, bizonynyal meghallották a rájuk nézve nem épen hizelgő következtetést.

Félreértett őszinteség.

Piperkének a fővárosban megtetszett egy gigerli bő angol öltözeke s tüstént elhatározta, hogy mihelyt haza érkezik, rögtön csináltat egy oly öltözetet a helység leg-érdemesebb szabójánál, Kecskésnél.

A szabóval csakhamar megalkudott, még pedig úgy, hogy a nadrág harmadnapra kész legyen, mivel attól tartott, hogy addig más is talál valahonnan bő nadrágot keríteni s akkor vége lesz az ő dicsőségének.

Szívszorongva várta Piperke a harmadnapot, s mikor a szabóval az utcán találkozott, legelső kérdése is az volt hozzá:

— No, kész már a nadrág?

— Oh kérem, épen abba járok most, holnap haza küldöm.

— Ejnye, hisz mára ígerte, hogy meg lesz s még sincs meg? Holnapra okvetlen meglegyen, mert ha nem, hát baj lesz!

Másnap ismét találkozott a szabójával.

— No, de most már csak kész az a nadrág?

— Oh, kérem, most is abba járok; este felé okvetlenül haza küldöm.

Piperke e szavak hallatára lesüté szemét mérgében s nagy megrökönyödve veszi észre, hogy a szabón az ő kelméjéből való bő nadrág van.

— Ejnye semmirekellő! mit csinált a kelmémnek? Hisz az én nadrágom van a lábán! Megyek rögtön a rendőrségre, majd megtanítom én magát, hogy kell a más tulajdonát megbecsülni!

— Jaj, Piperke úr, hiszen mondtam már tegnap is, hogy abba járok, s nem tetszett semmit sem szólani ellene!

Hölgy. Orvos ur, az ég minden szenteire kérem, írjon már valami szert nekem! Idegeim oda vannak!

Orvos (látogatója üterét tapintva): Ah, asszonyom, önnek csak is pihenésre van szüksége.

Hölgy. Ah, dehogyan! vizsgálja csak meg a nyelvemet!

Orvos (határozottan). Épen *annak* van legnagyobb szüksége a pihenésre.

Javított gyógymód.

Megbetegedett Mihály gazda, s az orvos elrendelte, hogy kenjék a hátát pálinkával. Görbe szemekkel nézte Mihály bá', hogy dörzsöli leánya a hátát a jóféle szeszszel, míg végre az elfojtott keserűség ily szavakban talált utat:

— Ha már kenni akartok pálinkával, miért nem kentek vele inkább belül, mint kívül?

Az elegancia mércéje.

Nő. De hogy menjek én a lóversenyre ebben az egyszerű ruhában, hiszen nagyon kirína a sok elegáns toilette között!

Férj. Tulszigoru vagy, édesem, biztosítalak, hogy a mi az eleganciát illeti, nem maradsz a többiek mögött, ha ebben a ruhában jössz is.

Nő. No, mindjárt meglátjuk. Elmegyünk a legközelebbi bérkocsi-állomásra, s ha ott a bérkocsisok köszönnek nekem, akkor elhiszem, hogy elegáns vagyok.

Praktikus.

— De, kérem, — szól egy utas a szálloda szobaleányához, — az én szobámnak ablakain nincsenek redőnyök.

— Oh, — válaszolt a szobaleány rendületlen nyugalommal, — hiszen olyan piszkos az üveg, hogy a redőnyök egészen fölöslegesek.

N. kereskedőnek volt egy pár tuczat lyukas harisnyája s azt kiküldötte egy segédével a vásárra, lelkére kötve, hogy olyan áron adja el, mintha selyem harisnyák volnának. Ki is megy a segéd a vásárra s ott a bódében kirakja a harisnyákat. Egy pár kofa azonban már előbb is le volt a bódé előtt telepedve zöldséges s gyümölcsös kosarakkal, s egyre többen jöttek oda, úgy hogy teljesen elfoglalták a tért a harisnyákat vásárolni akaró közönség elül. Rájok is rivalt a kereskedősegéd, hogy hordják el onnét az irhájokat máshová; de azok rá sem hederítettek s szilárdan megülték helyöket. Végre a segéd látván, hogy így nem boldogul velök, oda szólít egy rendőrt.

— Oszoljanak innen, hogy ez az úr árulhassa a portékáját! — szólítja fel őket a rendőr.

— Nem megyünk bizony mi innen! — replikáz a legszájasabbik, — mert mi is megfizettük a helypénzt.

— Mit?! — vág hűledező arcot a segéd, — maga a rendőr úrral feleselni mer? Tudja-e, hogy ha a rendőr úr akarja, magát mindjárt bezáratja?

De már erre a rendőrben is fölébredt a hivatalos önéret s rá rivallt a kofákra:

— Elhordjátok innen a czókmóktokat, adta feleselő népe, de rögtön, mert különben erre, arra, amarra!

Odább is álltak a kofák, ki merre látott, s az élelmes kereskedősegéd ezután háborítlanul árulhatta a harisnyákat.

Megfejtése

a lapunk 33-ik számában közölt «Rejtélyes régiség»-nek:

Az antikváris tót eleszi-iszsza hitestársának ser- és kolbászát is, mégis igen éhes.

Remete, I. K. A kánikulát fogtuk gyanuba, hogy talán kiszáritotta kalamárisát; a mit azonban fényesen megezáfolt küldeményével, mely bőven nyakon van öntve jóízű humorral. A mi most kiszorult, jövőre vonul be képekkel megspékelve. — *Camoufflet.* Dehogyan akart az szemrehányás lenni, hiszen a név egészen mellékes, fődolog, hogy a vers jó legyen. — *Budapest, W. J.* Sohse kellett volna hallgatnia; csak ki vele, a mi a szíven fekszik. — *Budapest, S. L.* Nem épen Muster ohne Werth, mert van köztük egy pár használható; nagyobb részök azonban csak mások hű visszhangja. — *Lexi.* A mi arra való, nem marad felhasználatlannul. Az új évnegyed elején szívesen teljesítjük kívánságát. Addig tehát türelem! — *Zilah, F. B.* Némi simítással apraja is, nagyja is használható. Az előbbiektől egy sines, melynél az aláírás indokolva volna. — *Budapest, B. H.* Az adomákból válogatunk, az ötletek szörnyen komolyak. — *Budapest, Sch. J.* Már régebben elrendeltük; de hát ki tehet róla, ha hiányos lakásezimet küldött, a min most már csak is ön segíthet. A adomáknak legközelebb helyet szorítunk.

— **A Bihari és Karlovsky-féle női és férfi festőiskolában** a beiratások szeptember hó 1-én kezdődnek. Az iskola vezetését Rubovics úr vállalta el, a kinél a beiratások naponta eszközöltetnek Teréz-körut 56. szám alatt.

**Iskolás gyermekek
részére szükséges fehérnemű**

nagy választékban kapható

Kanitz Ferencz és Társa

fehérnemű és vászon-üzletében

Budapest, IV., hatvani-utca 11.

„THE GRESHAM“

ÉLETBIZTOSÍTÓ-TARSASÁG LONDONBAN.

Magyarországi fiók: Budapest, Ferencz-József-tér 5, 6. a társaság házában.
Ausztriai fiók: Bécs, Gisellastrasse 1. sz. a. a társaság házában.

A társaság vagyona 1891. június 30-án	frk	117.550.797.—
Évi bevétel biztosítások és kamatból 1891. évi június 30-án	„	20.725.259.—
Kifizetések biztosítási és járadéki szerződések s visszavásárlások stb. után a társaság fennállása óta (1848)	„	249.311.449.—
A legutóbbi tizenkét havi üzleti idő alatt a társaságnál	„	61.372.000.—
értékig nyújtattak be ajánlatok, miáltal a társaság fennállása óta benyújtott ajánlatok összértéke	„	1.728.184.555.—

értékre megy. — Prospektusokkal és díjtáblázatokkal, melyek alapján a társaság kötvényeket kiállít, továbbá ajánlatokkal, díjm. szolgálnak az osztr.-magyar monarchia minden nagyobb városában az ügynök urak és a **magyar és osztrák fiókok.**

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

OROSZ BESZÉLYEK

ELSŐ KÖTET.

IRTÁK

PUSKIN SANDOR, GOGOL MIKLÓS, KRYLOV I., DOSZTOJEVSZKIJ TÓDOR, TURGENYEV IVÁN.

Ára vászonba kötve 2 frt.

Tartalom: *Puskin Szergej. Sándor.* Anyégin Eugén. Regény versekben. Ford. Bérczy K. — *Kisasszony* parasztruhában. — *Pikkdéma.* — *Hóziatar.* — *Gogol Miklós.* A szoroosineczi vásár. — A rettenetes bosszú. — A májusi éj vagy a vízbefult leány. — *Krylov Andrejevics Iván.* Éjszakák. — *Dosztójevszkij Tódor.* — A szerény asszony. — *Turgenyev Iván.* Egy kétségbeesett ember. — Régi képek. — Költemények prózában. Fordította Csöpey László.

MÁSODIK KÖTET.

IRTÁK

GOGOL MIKLÓS, KOCHANOVSKYNÉ, gróf SOLLOHUB, gróf TOLSTOJ L. N.

Ára vászonba kötve 2 frt.

Tartalom: *Gogol Miklós.* A köpenyeg. — Egy kép a régi jó időből. — *Bulyba Tárász.* — *Kochanovszkyné.* Szeretet. — *Gróf Sollohub.* Előkelő világ. — A gyógyszerészné. — *Gróf Tolstoj L. N.* Családi boldogság.

HARMADIK KÖTET.

IRTA

TURGENYEV SZERGEJEVICS IVÁN.

Ára vászonba kötve 2 frt.

Tartalom: Egy vadász iratai. Ford. Csöpey László. — Tavasz hullámok. Ford. Timkó Iván.

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve!!

Sternberg Armin és Testvére

Ugyisintén harmonikáról szóló külön árjegyzék

Hangszer - Ipar - Telep

Saját készítményű mindennemű vonó-, verő-, fa- és rézfúvó-hangszerek s azok kellékei és hozzávalóinak nagyválasztéku raktára
Mindennemű hangszerek javítása pontosan eszközöltetik!!

Budapest, Kerepesi ut 36.

GUMMI

és halhólyagok, francia gyártmány (ártalmatlanságért jótállás), orvosi tekintélyek és szaklapok által megbeszélve és különösen ajánlva. Tuzatonként 60 kr., 1, 2, 3, 4 és 5 frt. *Capotes Americains* testja 2 frt. *Sajeti Sponges* női óvszerek, Prof. Lister módszere, testja 1, 2, 3 és 4 frt. *Ujdonságok. Pelyporus avantage* 1 frt 50 kr. Ujjonnan javított női óvszer 1886. márcz. 22. óta forgalomban, nagy előnyökkel bír nagy kedveltség miatt. Valódián csak

Feitel Lipótnál

kapható, Wien I., Kärnthnerstrasse Nr. 63 U. cs. k. kereskedelmi törvényszékiileg bejegyzett cég és **Páris, 13. Rues petites Ecuries**, készpénz vagy utánvét mellett. Egyetlen párisi képviselő Ausztria-Magyarország részére. Egy teljes, használható 12 darabot tartalmazó minta-collectio 1 frt 80 kr.-ért. Magyar levelezés.

ANGLO-NYOMDA

Gránátos-utca 20. BUDAPEST, Gránátos-utca 20.

A Károly-kaszárnyával szemben.

Ajánlja légszeszerőre berendezett, s a jelenkor kívánalmainak minden tekintetben teljesen megfelelő legújabb és legdivatosabb betűkkel ellátott könyvnyomdáját, hol minden néven nevezendő nyomtatványok, u. m.: folyóiratok, önálló művek, üzleti kimutatások, árjegyzékek, falragaszok stb. a legkisebbtől a legnagyobbig pontosan és jutányosan készíttetnek.

„Anglo-nyomda papírraktára“ Erzsébet-körút 54. sz. (a nagy-körúti fürdő átellenében).

SCHWARZ GYULA

HIRDETÉS-FELVÉTELI IRODÁJA,

Váci-utca 10. BUDAPEST, Váci-utca 10.

Minden bel- és külföldi hirlap számára szigoruan az árszabály-
szerinti árak mellett vesz fel hirdetéseket. A „Bolond Istók“ és az

„Urambátyám“ kizárólagos hirdetés-felvételi irodája itt létezik.

Fogalmazás és a hirdetések csoportosítása a leghatásosabb alakban

történik. Fölvilágosítások a bármely esetben legalkalmasabb lapok-

ról, valamint költségjegyzékek a legkészségesebben adatnak.

Utolsó hét.

Összesen mintegy 800,000 példányban jelennek meg már most augusztus hónapban a „**Rózsa**“-féle (ezelőtt **Bucsánszky**)

1893. évi naptárak.

A „**Rózsa**“-féle **27** naptár a legrégebb és legelterjedtebb Magyarországon, s az ország mindenik nemzetiségének nyelvén megjelenvén: **az üzleti hirdetésekre nézve egyetlen nyomtatvány sem nyújt oly biztos sikert, mint a „Rózsa“-féle 27 naptár.**

A „**Rózsa**“-féle naptárak czimei:

1. <i>Nemzeti kalendárium.</i>	15. <i>Új naptár.</i>
2. <i>Családi naptár.</i>	16. <i>Kossuth naptár.</i>
3. <i>Nagy képes naptár.</i>	17. <i>Kossuth Kalender.</i>
4. <i>Petőfi naptár.</i>	18. <i>Mátyás király naptára.</i>
5. <i>Honvéd naptár.</i>	19. <i>Magyar szabadsághősök képes naptára.</i>
6. <i>Grosser Bilder Kalender.</i>	20. <i>Pester Schreib- u. Hauskalender.</i>
7. <i>Illustrirter Familien-Kalender.</i>	21. <i>Török-magyar képes naptár.</i>
8. <i>Népgazdasági naptár.</i>	22. <i>Tündér naptár.</i>
9. <i>Peleskei nótárius naptára.</i>	23. <i>Jász-Kún képes naptár.</i>
10. <i>Ellenzéki naptár.</i>	24. <i>Kossuthowsky Kalendár.</i>
11. <i>Kis képes naptár.</i>	25. <i>Mály Obrázkowy Kalendár.</i>
12. <i>Kleiner Bilder Kalender.</i>	26. <i>Krestansky Obrázkowy Kalendár.</i>
13. <i>Keresztény képes naptár.</i>	27. <i>Katolicki Kalendár.</i>
14. <i>Christlicher Bilder Kalender.</i>	

A hirdetési árak jutányosak. Nagyobb megrendeléseknél megfelelő kedvezmény adatik.

Hirdetési megrendelések:

Schwarz Gyula hirdetés-felvételi irodájába

(Budapest, IV., Váci-utca 10. szám) intézendők.